

Istentisztelet 2023. november 19-én

„Mindenkinek adósa vagyok”

Énekek: 168 154 300 162,7 397

Lekció: ApCsel 28,1-11

1 Miután megmenekültünk, akkor tudtuk meg, hogy Máltának hívják ezt a szigetet. 2 A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak. 3 Amikor Pál összegyűjtött egy csomó rőzsét, és a tűzre tette, a meleg miatt egy vipera bújt ki belőle, és a kezébe mart. 4 Amikor a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, így szóltak egymáshoz: Bizonyára gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem engedi, hogy életben maradjon. 5 Ő azonban lerázta a kígyót a tűzbe, és semmi baja sem esett. 6 Azok pedig azt várták, hogy feldagad, vagy hirtelen holtan esik össze. Mikor azonban hosszas várakozás után azt látták, hogy nem történik semmi baja, megváltozott a véleményük, és azt mondták róla, hogy isten. 7 Azon a környéken volt a sziget elöljárójának, Publiusznak a birtoka, aki befogadott minket, és három napon át nagyon barátságosan megvendégelt. 8 Történt pedig, hogy Publiusz apja lázrohamoktól és vérhastól gyötörve ágyban esett. Pál bement hozzá, és miután imádkozott, rátette a kezét, és meggyógyította. 9 Miután ez megtörtént, a többi beteg szigetlakó is odament hozzá, és ő meggyógyította őket. 10 Ezek nagy megbecsülésben részesítettek minket, és amikor elhajóztunk, elláttak bennünket minden szükséges dologgal. 11 Három hónap múlva azután elindultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telett.

„Görögöknek és barbárokknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok.” (Rm1,14)

Kedves Testvéreim!

Lukács, a könyv szerzője arról számol be, hogy milyen sok hányattatásban volt részük, miközben Pál apostolt fogolyként Rómába szállították, hogy a császár elé álljon. Különösen is azt jó itt meglátnunk, hogy Pál, mint **Isten gyermeke, habár fogoly, most is szabad.** Az út során támadt nehézségek között is olyan határozott és irányadó a magatartása, ami nem fogolyra jellemző, hanem arra az emberre, aki **tudja** a feladatát és felelős döntéseket képes hozni. Sőt, hívó emberként itt van az a többlet is, hogy Urára mutat, akinek tervét, szándékát ismeri, és akinek ígéreteit komolyan veszi. Hiszen a tengeri viharban 14 napig tartó hánykolódás közepette egyetlen kapaszkodója volt a legénységnek, de a katonáknak és a köztük levő foglyoknak is – az, amit Pál mondott:

„Az lett volna a helyes, férfiak, ha rám hallgattok, és nem indulunk el Krétából, hogy elkerüljük ezt a veszélyt és ezt a kárt. Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó. Mert ma éjjel elem állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a

császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! **Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta. Egy szigetre kell kivetődnünk.**” (27,21-26) Vagyis a fogoly Pál az, aki bátorít, aki Istenre mutat, akinek a **hitéből és békességéből lehet reménységet meríteni.** „Én hiszek az Istennek...” És valóban kivetődnek egy szigetre, hiánytalanul mind a 276-an.

Kedves Testvéreim, fontos meglátnunk, milyen **nagy ereje és hatása** van annak, **ha Isten gyermeke a helyén van.** Ha hittel, józan higgadtsággal tudja fogadni az őt érő eseményeket, és ha a szívében levő békesség **lecsillapítja** a többiek félelmét, indulatait, és **osztatja** az esetleges pánikot vagy zűrzavart. Ez valódi és meggyőző bizonyágtétel az Úr Jézusról, az Ő erejéről és hatalmáról a gyermeki életében és általuk is.

Bizony sokszor kerülünk ehhez valamennyire hasonlító helyzetekbe. Amikor **lehetne ok** a pánikra, félelemre, kapkodásra vagy éppen kétségbe esésre. De **vajon hogyan fogadjuk** az ilyen nehézségeket? **Vajon** nem éppen mi kongatjuk a vészharangot vagy keltünk félelmet és pánikot, hogy jaj, mi lesz? **Tudunk-e** békességgel a szívünkben nyugtatni, bátorítani és biztatni, az Úrra mutatni? Mert nemcsak az igaz, hogy egy ember félelme kihat a többiekre is, hanem hogy egy ember nyugodtsága és békessége le tudja csillapítani a felzaklatott indulatokat.

Így történik, hogy Pál határozott és bátor hitvallása **meg tudja őrizni** a rendet, **vissza tudja tartani** a hajóról szökni készülőket, végül pedig **lecsillapítja** a gyilkos indulatot is, amellyel a foglyokat kivégezték volna. És így lesznek hajótöröttekként **sorstársak mind a 276-an,** akik a szigetlakókkal együtt az apostol missziói szolgálati területévé válnak. Mert az apostol erre az útra és élethelyzetre is missziói feladatként tekint, nem pedig három hónap vakációként.

Egy szigetre kell kivetődnünk – mondta az apostol, és valóban, így menekülnek meg. Megtudják, hogy a sziget neve Málta. És bár Pál apostol fogoly, most is **szabadabb bármelyiküknél.** Hiszen nem uralkodik a szívében sem gyűlölet, sem harag vagy félelem, hanem békesség, szeretet és szolgálatra való készség. Isten beiktatta ezt az állomást a római út során, ő pedig itt is az Úr Jézus Krisztus szeretetével végzi a szolgálatot, adja tovább az evangéliumot. Mint ahogyan a hívő ember számára **szolgálati terület minden élethelyzet,** ahol Urára mutathat, ahol Őt megvallhatja.

Mi az **első tapasztalatuk** ezen a szigeten? „*A barbárok nem mindennapi emberséget tanúsítottak irántunk, mert tüzet raktak, és a ránk zúduló eső és a hideg miatt mindnyájunkat befogadtak.*” Ez tényleg nem barbár magatartás. Még ha itt nem is abban az értelemben kell látnunk ezt a megjelölést, ahogyan azt mi ma használjuk. Íme, evangéliumot sose hallott emberek **evangéliumi módon viselkednek.** Ellátják őket, egyformán mindannyiukat. És példásan gondoskodnak róluk, habár elég sokan vannak és sokfélék. Ez nagyon megszólító, és különösen Pálék számára jelenthetett komoly **megerősítést.** Hiszen, lám csak, ott, ahol azt végképp fel sem tételeznék, tud nekik Isten ilyen környezetet, ilyen emberséges gondoskodást biztosítani.

Kedves Testvéreim! Nem természetes ma sem, hogy bárhol is így bánjanak az idegenekkel. **Befogadni, elfogadni egymást** ma sem olyan magától értetődő. De Isten tud ott is cselekedni, olyanokban is, akik Őt nem ismerik. Így aztán olyanok **mutatnak megszégyenítően jó példát**, akikből ezt senki nem nézte volna ki. Isten így is tud segíteni az övéinek, de ezen keresztül is tudja őket nevelni. Ugyanakkor gondja van azokra is, akik Őt még nem ismerik.

Máltán ennek nagyon meggyőző kezdete van. Amikor a tűznél melegszenek, a rőzséből egy **vipera** bújik elő és **belemar Pál kezébe**. „Amikor a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, így szóltak egymáshoz: **„Bizonyára gyilkos ez az ember, aki a tengerből kimenekült ugyan, de az isteni bosszúállás nem engedi, hogy életben maradjon”**. Emberi logikának teljesen megfelelő következtetés ez ma is: **Utolérte a végzete**, hiába menekült meg. Ha meggondoljuk, hogy mi hogyan reagálnánk egy ilyen veszélyes helyzetre, akkor szinten képtelennek tűnik, hogy az apostol teljesen nyugodt maradt, **lerázta a kígyót a tűzbe**, és semmi baja sem esett. Azok pedig, amikor hosszas várakozás után azt látták, hogy nem történik semmi baja, megváltoztatták a véleményüket és istennek gondolták őt.

Pedig csak **az történt, amit Jézus ígért**: „(azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik:) ... **kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak**” (Mk 16,18). Lukácsnál így olvassuk, amikor Jézus kiküldi szolgálatba a tanítványait: „**Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején; és semmi nem árthat nektek**”. (10,19) **Íme, a szolgálat során Isten ilyen jelek által is** megmutathatja hűségét és hatalmát az övéi mellett (ez nem automatikus, de lehetséges). Ez **erősíti a Róla való bizonyosságtételüket** és utat nyit a szívekben az evangélium számára.

Máltán ez a tapasztalat **teszi nyitottá** a sziget lakóit az apostol szolgálatának elfogadására. Akár Publiusznak, a sziget kormányzója apjának, akár a többi betegnek a meggyógyítására gondolunk. Hiszen Isten a kegyelmét és hatalmát, azaz **önmagát közölte** így velük, s minden bizonynal hangzott emellett – Máltán akkor először – a **szóbeli bizonyosságtétel** is az Úr Jézus Krisztusról. És **hitelesen**, meggyőzően hangzott, 3 hónapon keresztül amíg ott voltak, mert az nem csak szöveg volt, hanem az apostol élete példája is igazolta.

Kedves Testvéreim! Az alapigeként felolvasott sorokat Pál apostol történetesen Rómába, az ottani keresztyéneknek írta: „**Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok**”. **Oda tart** most, ha nem is úgy, ahogyan elképzelte, hanem „állami költségen és őt védő fegyveres kísérettel” – ez Isten humora... A magatartása azonban ennek megfelelő, akárhova is került. **Ő itt**, Máltán is, **adósságot törleszt**. Ebben rejlik **a titok**, hogy hogyan tudott ilyen rendíthetetlen nyugalommal és békességgel fogadni mindent, hogyan tudott így szolgálni és az evangéliumot hinteni, nem magát féltetni.

Pál adósságot törleszt. Olyan adósságot, **ami lefizethetetlen**. És ezt jól tudja, hiszen mérhetetlenül nagy az életében az Úr Jézus Krisztus szeretete és kegyelme. Kegyelemből él és ez arra kötelezi, hogy hirdesse azt a Jézus Krisztust, akit megismert a damaszkuszi úton, aki őt elfogadta, szolgálatába állította. Az Ő szeretetét adja tovább személyválogatás nélkül. Akinek sok bocsáttatott meg, az nagyon szeret. Egy **belső kényszer hajtja őt**, olyan törleszthetetlenül sok az, amit neki az Úr megbocsátott. Olyan megfoghatatlanul nagy számára az a tény, hogy érte állt a Golgotán a kereszt. Ott érte halt meg az Isten Fia, hogy eltörölje bűneit.

Kedves Testvéreim! Nem szeretünk tartozni, adósok lenni. De ez az adósság jó dolog. Emlékeztet arra, hogy kik/mik lennénk az Úr Jézus nélkül. És milyen mérhetetlenül nagy az Ő szeretete irántunk. Ha úgy vagyunk adósok, mint Pál apostol volt, akkor megbecsüljük az Úr Jézus szeretetét, azt, amit érünk elvégzett. És amikor az adósságot Neki törlesztjük, habár törleszthetetlen, akkor az Vele kapcsol össze minket. Ezt a szoros közösséget élte meg az apostol is, ez volt az ő életének, hűségének, bátorságának és szolgálatának a titka. Ha adósok vagyunk, mert az Ő szeretete foglyul ejtett minket, akkor lehet megélnünk ezt a szoros kapcsolatot Vele, az Ő jelenlétében. Így legyen. *Ámen*